

Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA | Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

Stupizenia dela Institutul de surdo-muți din Focșani

Nu mai înțelegem de loc ce se petrece în țara asta. Am dus lupta în coloanele acestui ziar împotriva desființării Institutului de surdo-muți din Focșani, ca să putem convinge autoritățile de necesitatea lui. Și acum colac peste pupază. Am aflat că în fine nu-l mai desființează, este necesară această școală. Dar au desființat obiectul desenului, socotindu-l inutil.

Ce prostie! Cine o mai fi fost și deșteptul acela, care a descoperit această lacună?

Intrebăm autoritățile școlare: Școala e făcută numai pentru interesul ministrului, inspectorilor, etc., ori pentru interesul culturii. Din câte înțelegem noi, în țara aceasta se are în vedere satisfacerea funcționarilor în loc a culturii.

Dece s'a desființat obiectul desenului la Institutul de surdo-muți din Focșani? Când acest obiect era cel mai folositor nenorociților surdo-muți?

Cercetați domnilor, la

Casa Școalelor, biblioteca pedagogică, și veți constata că datorită pregătirii la acest obiect și talentului deosebit ce-l posedă surdo-muții pentru desen, s'au putut căpătuți ocupând funcțiuni de desenatori, mulți dintre tinerii surdo-muți.

Și atunci, dacă acest obiect poate folosi în mod practic surdo-muților, pregătindu-i pentru slujbă în aceste vremuri de criză unde-și pot câștiga ușor existența, de ce s'a desființat?

Ce urmărește învățământul nostru?

Cerem domnului Ministrului să reînființeze catedra și să desființeze pentru economii alt obiect care nu este atât de folositor elevilor surdo-muți cât desenul.

Nu mai menționăm cât de mare folos aduce obiectul desenului dezvoltării imaginației elevilor, socotind că D-l Ministrul va înțelege dela început că se săvârșește o crimă dacă nu se revine asupra dispoziției ce a luat pentru acest obiect.

V. D. LEORDA

VINE IARNA!

Acelora cărora vă stă în patință, gândiți și ajutați pe cei care n'au. Vine iarna și pe timpurile astea de criză, mulțumii și nenorocită, trăiește în mizerie și suferință.

Ajutați pe cei nevoiași și fără mijloace de trai căci faceți cel mai mare bine.

OOX: XOO

Educațiunea surdo-muților din Statele Unite

Am mai scris în acest ziar despre interesul ce se dă educațiunii surdo-muților din Statele Unite.

Există azi în aceste State 64 internate oficiale de surdo-muți cu 14.400 elevi și 1992 profesori. Apoi mai sunt 120 de școli publice fără internat cu 4250 de elevi și 491 profesori. În afară de acestea școlile particulare numără singure 898 elevi cu 189 profesori.

Din statistica de față observăm dar că surdo-muții din Statele Unite sunt destul de numeroși. Iar pentru îngrijirea lor asistența socială dă o deosebită atențiune.

Intre aceste instituții cea mai de seamă este internatul Hartford fondat în 1817. Iar cel mai mare este cel din Illinois, care numără 919 elevi.

Acest institut are o secție infantilă, care numără copiii dela 2—5 ani.

Tot în Statele Unite se studiază și înființarea unui institut de surdo-muți, care sunt și orbi, și în prezent se cercetează și metoda de educare a acestor anormali.

Din cele de mai sus constatăm că și confrății noștri din Franța că noi surdo-muții din Europa suntem mult sub nivelul lor, cu toate că ne credem popoare civilizate.

E trist lucrul acesta și demoralizant cu atât mai mult că surdo-muții din România stau la porțile închise la toate meseriile, rămânând pe drumuri și trăim viața de mizerie, așteptând să vie moartea să ne ia cât mai din vreme.

Frământări pedagogice

Pacea și Educația

de C. PRETORIAN

Niciodată educația n'a ajuns la o răscruce mai mare decât acum. Dacă în trecut pedagogii au avut de luptat cu ignoranța și s'au frământat să descopere secretele psihologici, pentru a găsi metoda cea mai eficace, astăzi, înaintea acestor frământări se pune întrebarea:

Încotro mergem? Pe ce cale să îndrumăm generațiile viitoare? Pe aceeaș cale de până acum, a cuceririi existenței prin război, care vedem că ne duce în mod fatal la distrugere, ori cealaltă, indicată de Liga Națiunilor, a cuceririi existenței prin luptă pasnică și unire frățească internațională?

Cunoscând consecințele războiului mondial și întrebându-l pe unii viitor război, desigur că numai acei bolnavi de minte mai pot concepe azi educația în spiritul pregătirii de război.

De câtă înțelegere rațională a dat dovadă poporul român în această privință, e suficient să amintim numai acțiunea energică ce întreprinde Ministrul nostru de Externe la Geneva pentru realizarea păcii.

Dar judecând după cele ce se petrece azi în lume, față de conjunctura în care se gădesc azi Națiunile provocate de Italia, putem oare rămâne la concepția despre educația tineretului în spiritul internațional, fără să riscăm a cădea pradă dușmanilor ce ne pândesc?

Să reamintim numai câteva fapte petrecute, pentru a edifica mai bine adevărul.

Întâi vedem insuccesul Ligii Națiunilor, care a luat ființă tocmai pentru propășirea păcii. Amânarea continuu a dezarmării și eșecul conferinței economice dela Londra este exemplul cel mai evident că Societatea Națiunilor este incapabilă a le realiza.

Nu mai vorbim de retragerea Germaniei din Ligă, înarmarea și pregătirea ei de război. De veșnica pretenție a Ungurilor pe chestiunea revizuirii tratatelor de pace. Apoi de complicațiile, care le-a produs în ultimul timp războiul italo-abisinian. Se crede că acest război va fi provocatorul unui cataclism mondial, care va lua proporții

mult mai mari decât războiul trecut.

Mai adăogând la aceste complicații motivate prin revendicarea drepturilor naționale și curentele antagoniste din această epocă, desigur că peste orice spirit de pace și fraternitate, avem datoria să ne păzim mai întâi pielea noastră.

Poate ni se aduce învinuirea că privim situația prea pesimist, judecând-o numai din punct de vedere al tendinței spre război.

Să luăm atunci și să vedem și realizările pentru pace ale Ligii Națiunilor. S'a realizat într'adevăr conștientizarea de neagrăsiune între Uniunea Republice Sovietice și Statele limitrofe. S'a făcut legătura pacifistă cu caracter strict defensiv între Cehoslovacia, România și Iugoslavia. S'a încheiat pactul balcanic și alianța între Franța, Anglia și Italia în vederea păcii universale, care numai în pace numai trăesc.

Dar știe toată lumea că asemenea alianțe produc în cele mai multe cazuri mai mult rău decât bine. Grupările de state izolate au de scop mai mult să stabilească un echilibru de forțe între ele, decât să urmărească pacea. Oare alianțele încheiate prin Liga Națiunilor, n'au avut în vedere mai întâi aceasta? E destul să se ivească un conflict numai între două dintre acestea ca să se târască unele pe alte în război, dând astfel proporții mult mai mari dezastrului.

Nu mai relevăm aici pericolul ce-l poate oferi oricând Popoarele asiatice.

În asemenea situație, când prudența și chibzuința noastră de popor conștient de viitor, ne impune cât mai multă judecată, trebuie să stăm cu ochii în patru să nu ne expunem vreunei aventuri.

Nu trebuie să abandonăm ideea de educație în spiritul pacifist internațional, dar nici să neglijem educația națională a poporului.

În numărul viitor vom continua, arătând cum se poate ajunge la pace prin educație, singurul mijloc de realizare a acesteia.

(Va urma).

In ajutorul celor nevoiași

Se pare că iarna ce vine va fi grea de întâmpinat. Pe lângă teama de război, care apasă pe sufletul mulțimei cu înfrigurare, lumea se sbate în criză și mare lipsuri din cauza secetei de astă vară.

Pentru preîntâmpinarea mizeriei ce bate la multe uși și mai ales pentru lumea lipsită din cele 7 județe bântuite de secetă, Societatea Națională de „Crucea Roșie“ a României a făcut un frumos apel copiilor din toate părțile țării, solicitând obolul pentru ajutorarea suferinșilor.

Nimic mai frumos, mai ales pentru dezvoltarea simțului de iubire a aproapelui.

Iată apelul: „Apelul Secțiunii Tinerimii a Crucii Roșii către copiii din toată România.

„Pentru ajutorarea copiilor lipsiți de hrană și alimente din cele 7 județe din Basarabia și Moldova, greu încercate de secetă „Crucea Roșie“ prin Secțiunea Tinerimii face un foarte călduros apel către copiii din toată țara românească.

A venit timpul ca toți copiii din toate ținuturile românești să arate cât de tari sunt legăturile sufletești dintre ei, încât durerile și suferințele

unora sunt simțite și alinate de ceilalți.

Am dori ca fiecare copil din țară să contribuie cu o sumă cât de mică, odată pentru totdeauna sau lunar, ca fiecare să aducă un dar cât de mic în natură.

Nimic, ori cât de puțin ar fi el nu e de prisos.

„Copii din țara românească! strângeți-vă și organizați-vă în acest scop sub steagul Crucii Roșii

și așa continuă „Crucea Roșie“ apelul, exprimând încrederea în bunătatea sufletului copiilor noștri.

Repetăm, nimic nu poate fi mai frumos pentru copii, folosind aceasta în mod practic la educația lor din toate punctele de vedere.

Dar Soc. „Crucea Roșie“ e bine să țină seama să nu nădăjduiască numai în obolul copiilor. Apelul trebuie adresat și acelorora avuți, aceea chiar au obligația mai mult decât toți să ajute sărăcimea, căci mulți dintre ei sunt îmbogățiți de împrejurări, nu prin muncă în timp îndelungat.

Se așteaptă chiar salvarea nenorociților dela această categorie de îmbogățiți.

Iubirea familiară

Intr'un sat mic din Franța, trăesc surorile Reval, amândouă oarbe din naștere. Sub acoperișul de stuf al căsuței lor, cu lut pe jos, ele au început de mici să lucreze ca niște adevărate zâne din povești. În timp ce părinții lor lucrau la o bucătică de pământ, ce abia le dă-

dea pâinea zilnică, ele au isbutit, după multă stăruință să ție casa curată și să gătească singure de ale mâncării. În acel timp care a format pentru ele cele mai fericite zile, totul strălucea în căsuța lor. Lucru-

Continuare în pag. 2-a

Iubirea familiară

— Urmare din pag. 1-a —

rile erau așezate cu grijă și atât de frumos păzite, încât vecinii se minunau, văzând toate așa de bine orânduite, de aceste biete copilife oarbe.

Când ei întrebau mirati, cum de pot face aceasta? Ele răspundeau:

„Ei, dacă n'am avea grija să punem lucrurile la locul lor, cum le-am mai găsi, când noi nu vedem?”

Astfel familia aceasta trăia mulțumită, când acum 12 ani, nenorocirea făcu să-și piardă tatăl. Câmpul fu lăsat în părăsire. Mama fetitelor, istovită, căzu și ea bolnavă greu. Primarul satului, milostivindu-se hotărî să interneze în spital pe biata văduvă, pentru a fi bine îngrijită.

Dar gândul copiilor oarbe de a se despărți și de mamă le produse mare durere. Ele începură să plângă și să imploră rugămintea.

„Mai târziu, mai târziu, dacă țineți cu orice preț s'o luați de lângă noi. Încercăm s'o îngrijim noi, poate vom isbuti s'o însăntătosim!”

Si dacă am să vă povestesc ce au făcut aceste fete oarbe pentru mama lor?

Îngrijind-o ca niște adevărate surori de caritate, au învățat singure să toarcă lână, au învățat să coasă și așa binisor au luat de lucru dela vecinele muloase, câștigând bani pentru trai.

Când mama lor s'a făcut bine, singura ocupație care o mai avea era să se ducă cu o capră la pășune, cu al cărei lapte se hrăneau. Ele rămăneau acasă și se îngrijeau să nu ducă de nimic lipsă.

Dar nici această mulțumire nu dură preamult. Bătrâna mamă căzu și ea oarbă și obosită la pat. Din această cauză biete fete erau foarte îngrijate și nu îndrăzneau să se depărteze de ea: „Doamne”, ziceau ele „dacă se întâmplă cine știe cu ea, ce ne facem noi. Să nu cadă, sau să i-se întâmple ceva căci noi nu vedem ce face ea”.

Sau obișnuit însă și cu această grijă. Acum cele două surori îngrijesc cu multă dragoste de mama lor, pe aceea care n'au văzut-o niciodată. Ele muncesc zilnic mai mult, ca să-i îndulcească puținii ani ce-i mai are de trăit. O spală, o plaptână, îi pregătesc mâncarea și o hrănesc, iar după masă se așează amândouă la lucru lângă patul ei și-i povestesc să-i treacă de urât.

Niciodată n'au cerut aceste copile oarbe de pomană, nici nu s'au tânguit vreodată cuiva de nenorocirea lor. În mijlocul nopții veșnice ce le inconjoară, băjbăind neîncrețat și căutând cu mâinile, sunt mereu blânde și mulțumite de soarta lor pe care le-a hărăzit-o Dumnezeu.

Facem haz de necaz

DUPA CĂCIULA

Știm toți surdo-muți că datorită defectivității ce au sunt socotiți inapți pentru serviciul militar și prin urmare trecuți la reformă.

Dacă ar avea și ei fericirea să îndeplinească datoria către țară, nu numai ar câștiga suflătește și trupește, dar viața de militar le-ar servi și multe hazuri.

Fîlndcă n'au puțința a le cunoaște în original, scriu aici din întâmplările hazlii cazone.

Iată de pildă: La Regimentul X cu un comandant ce păstrează cultul strămoșilor, a dat ordin ca pe toate zidurile căzărmei, să se așeze tablouri cu marii domnitori Români.

El a adus argumentul că astfel se poate învăța istoria țării mai bine. Vrea omul dreptate.

Ordinul s'a executat în tocmă. Toate companiile se întreceau, care mai înainte să așeze cât mai multe tablouri.

Ofițerii și reangajații explicau soldaților, chipurile mărețe ale Domnitorilor expuși precum și faptele lor.

Astfel în puțin timp, Comand. Regimentului a primit rapoarte că în tot regimentul nu exista niciun soldat care să nu știe ce reprezintă tablourile așezate pe pereți.

Intr'o zi, ca o bombă, se aude deodată un strigăt de „drept!” energetic. Plutonierul de serviciu zărise pe Comand. intrând în dormitorul Companiei a cincea.

Comandantul voind să se convingă de știința soldaților începe interogarea întrebând pe

un ostaș și arătând cu degetul tabloul lui Avram Iancu.

— Ia spune tu băete, pe cine reprezintă acest tablou?

— Să trăiți, Domnule Colonel, acesta este Mihai Viteazul, fu răspunsul prompt al soldatului.

Colonelul surprins de răspunsul soldatului în întrebă:

— Dar după ce-l cunoști că e Mihai Viteazul?

— După „Căciula” să trăiți dom'le Colonel.

Ghimonul a fost că s'a întâmplat să întrebe tocmai pe soldatul cel mai prost din companie. Nu-și putea închipui comandantul companiei că semnul de recunoaștere al lui Mihai Viteazul este „căciula”.

GRADELE

Era o căldură năbușitoare. Soldații alungați de arșița soarelui făceau teorie în cazarmă, unde căpitanul Y le explica „Erarhia gradelor” stergându-și mereu sudoarea după față cu batista.

Ca să afle cât este de cald, într'un moment de pauză strigă pe serg. Petruț și-l trimite la termometru afară să-i aducă răspunsul.

— Petruț! Ia du-te tu și vezi câte grade sunt afară la soare?

După ce alergă prin toată curtea regimentului, Petruț se înapoie și luând poziția de drept, raportează afițerului.

— Să trăiți dom'le căpitan, la soare n'am găsit niciun grad. Dar la umbră am văzut doi domni ofițeri, trei sergenți și doi caporali.

Sergentul Petruț își îndeplinește conștiințios misiunea.

Sfaturi mamelor surdo-mute pentru îngrijirea copiilor lor

Mama să-și alăpteze copiii singură, căci numai laptele mamei este adevărata hrană a fiului său pentru a se dezvolta natural și crește sănătos.

Supravegheați cu privirea copiii continuu, ca să-i vedeți când plâng, căci atunci ori le este foame ori sunt bolnavi.

Lăsați copiii să se joace cât mai mult, căci jocul este pentru ei cel mai frumos dar al copilăriei.

Trimeteți copiii la școală, căci școala îi luminează le dă hrana sufletească necesară în viață.

Îndreptați copiii spre meseriile școli agricole și industriale căci țara are nevoie de asemenea oameni.

Hrăniți-vă copiii cu mâncare puțină și substanțială, nu

le îndopați stomacul cu toate nimicurile. Numai așa vor crește mari și vicinici.

Purtați copiii cu haine după anotimp, nu-i lăsați să poarte căciula vana, căci arșița soarelui le vatamă creierul.

Îmbăierea și schimbul rufelor odată pe săptămână este tot atât necesară pentru copil ca și hrana.

Căutați și desvoltați în copii de cât vă stă în putință inițiativa. Curajul și dragostea de neam, căci numai așa pregătiți adevărați oameni.

Astfel făcând, îndepliniți porunca lui Hristos „Creșteți și vă înmulțiți” și ajutați țara și neamul din care faceți parte înflorind și progresând civilizația.

Informații

În timp ce noi abia ne putem duce existența cu singurul ziar al surdo-muților „Răsăritul Nostru” confracții din Franța, care au un mare ziar „La Gazette des Sourds-Muets” și altele informative ale asociațiilor provinciale, anunță apariția unui nou jurnal „Le Comier du Foyer de S. M.”. Acesta drept supliment al sus amintitei gazete, care n'a putut să apară în Iulie.

Acest supliment este aproape complet consacrat activității d-lui Albert Omnes, care conduce cu mult simț întreprinderile sale de tipograf.

Federația sportivă a surdo-muților din Belgia, care o prezidează activ și devotat d-l Antoniu Dresse, a făcut o frumoasă expoziție într'o mare sală la Bruxelles. Expoziția cuprinde documente interesante din activitatea federației. Ea are de scop propaganda sportului în rândurile surdo-muților și este un admirabil imbold asupra publicului pentru protejarea surdo-muților, cari doresc și ei viața educată ca toți ceilalți.

Sunt și dintre surdo-muți care trăesc mult până la atânci bătrânețe. Sunt cazurile acestea însă excepționale și izolate. Numai acei surdo-muți, care au moștenit averi și n'au dus lipsă se pot bucura de acest privilegiu. În majoritatea lor, surdo-muții mor înainte de bătrânețe din cauza mizeriei și suferințe.

Iată de pildă în Franța trăește azi în plină sănătate surdo-mutul David Solomon, care numără 71 ani și încă se ține bine.

În România oare se va ajunge vreodată să trăiască un surdo-mut 71 de ani?

În Belgia, în apropiere de Bruxelles, există un institut bine organizat, anume pentru îngrijirea surdo-muților orbi. În el se adăpostesc 280 de nenorociți îngrijiți de 36 călugări și 18 laici.

Ei nu duc lipsă de nimic și se bucură de confortul cel mai igienic.

România, care e mult mai mare decât Belgia, și indiscutabil nămară și nenorociți mai mulți, întrebăm s'a gândit asistența noastră vreodată să facă un asemenea institut?

Pentru devotamentul ce păstreze regelui Leopold al III, Comitetul Institutului provincial al surdo-muților din Berche-Ste-Agathe a format o delegație și s'a prezentat regelui oferindu-i drept omagiu o operă artistică executată de talentul artist sculptor surdo-mut Somuy.

Așa știu surdo-muții din alte țări să câștige atenția și simpatia celor care îi conduc învățământul pentru surdo-muții din țară dela noi, care se eschivează până și dela asociație.

Părintele Florin Găldău, diacon la biserica „Domnița Balața” a întemiat o editură intitulată „Pace” în care va scoate o serie de cărți cu povestiri morale religioase.

Prima broșură, care a apărut cuprinzând rugăciunile ce trebuie să le știe copiii, îndeplinește condițiile tehnicei ireproșabile. O recomandăm copiilor surdo-muți ca pe una din cele mai bune cărți, unde găsim rugăciunile ce trebuie să le știe fiecare.

Lipsindu-ne spațiul din numărul de față suntem nevoiți a amana continuarea articolelor „Istoricul școlii surdo-muților” și „La așa cap așa căciula”, rămânând că continuăm în numărul viitor.

Maglavit... Locul mântuirii

Am venit la Maglavit ca orișicare din mii de pelerini cari au vizitat acest loc cu adevărat sfânt, numai așa să spun că am fost și eu aici. Nu mă îndolam prea mult de adevărul celor petrecute pe aceste meleaguri, cu toate că mulți oameni culți au scris și s'au declarat în contra acestor fapte minunate, calificându-le de nebunie și sugestie în masă, care ar trebui împiedicată, iar alții l-au luat în răs după ce mai întâl au avut grija să speculeze senzaționalul acestei revelații cu adevărat Divină. Cu indoiială în suflet am sosit aici, și, plimbându-mă prin furnicarul pelerinilor, arzând lumânări, dând acatiste, bând apă din fântână și bolborosind rugăciuni în gând, așteptam să-mi cadă din senin îndurarea Domnului. Căci sunt surd și nu văd de un ochiu, iar pe deasupra am fost pedepsit pentru păcatele mele cele multe cu o boală de piept de 4 ani de zile și reumatismul îmi făcea viața amară la 22 ani. Timp de 2 zile m'am luat și eu după lume făcând ce făcea și ea și văzând că minunea întârzie, îmi pierdusem aproape orișice speranță. Dar din voia Bunului Dumnezeu, am întâlnit a treia zi, într'o Duminică, în ușa casei lui Petrache, Omul lui Dumnezeu, o femeie care cu mâinile împreunate și ochii plini de lacrimi și credință, implora biecurăntarea. Ea cerea a fi slobozită de păcate. Era înduioșetor s'o vezi cu câtă umilință și disperare se ruga cu glas tare. După ce sfântul o slobozi, ea aleargă ca o nebună după el, tot satul ne mai sfârșind cu mulțumirile. Ast-fel văzând-o, mi-am întărit și eu credința.

Am mers deadreptul la biserică și căzând în genunchi în fața altarului m'am pocăit și smerit cu lacrimi pentru păcatele mele, până când minunea minunilor: Am simțit cutremurat cum Duhul lui Dumnezeu se scobora asupra mea. Corpul mi-eră scuduit de friguri, dinții îmi clăntăneau; iar cu gura larg deschisă răsuflam cu greutate având impresia că ceva se forța să iasă din mine, făcându-mi mult chin. De bună seamă, duhul cel rău Ridicându-mă din genunchi am avut vedenii: cruci luminoase, sf.

Duh, Isus pe Golgota, chipuri de ingeri, și încet am căzut pe spate fără să simt nici-o durere. Ridicat, am căzut iar cu fața la pământ de unde m'au ridicat 2 prieteni surdo-muți cari m'au scos afară prin altar, cu voia preotului. De la biserică până la casa de rugăciuni a sfântului întărit de sf. Duh, am strigat și m'am rugat cu glas tare pe ulițele satului, și am plâns neconștient cu hohote cerând îndurarea prin Dumnezeu. Vedeniile m'au urmărit neîncrețat și cât timp m'am rugat în casa sfântului: până când a apărut acesta și m'a slobozit punându-mi mâna în cap, după care m'am simțit nespus de ușurat.

Astfel am prins curaj a mă ruga cu glas și credință, ceea ce am făcut-o în fiecare seară la crucea Mântuitorului de la Buturugi.

Oamenii învățați, cari au pretenția de a explica totul prin știință, ar putea zice că m'am sugestionat și am căzut în catalepsie în urma căreia a-și fi avut năluciri. Să mai dau atunci o dovadă: într'o seară inconștient de surdo-muți; am îngenunchiat iar la același cruce și am stat în genunchi cât timp am citit o carte de rugăciuni din capăt până la sfârșit. Epuizat de puteri m'am sculat și m'am dus cu insoțitorii să mă culc pe rogojiță. Aici am mal citit odată cartea stând culcat și deodată, treaz fiind, cu ochii deschiși am avut revelația Paradisului. Vedeam o grădină cu vegetație strălucitoare asemenea aurului și argintului, cu un loc liniștit deasupra căruia sburau păsări albe. O ființă fericită aluneca ușoară ca un fum într'un vestmânt luminos fără să mă privească. Auziam sunete melodioase scoase din harfe de ființe nevăzute: o muzică nespus de

dulce cum nu s'a auzit vreodată pe pământ. O fericire ne asemenea că nimic pământesc iradia din acest loc al fericirii celei veșnice. Apoi apărui bunul Dumnezeu plin de oarece un nor prin văzduh plin de maiestate și măreție. Vedenia dispăru repede lăsându-mi în suflet o impresie de regret amar. Aceasta am văzut-o treaz fiind și știu bine că tocmai nălucire nu putea fi. Într'o Miercuri am postit neluând nimic în gură spre a mă spovedi și împărtași și cu-aceasta ocazie mi s'a întâmplat altă minune. În clipa când preotul ieșea din altar cu sf. Taine am simțit cum capul mi se ridică spre cer fără de voința mea. Iar sf. împărtașanie m'a ușurat așa de mult că m'am simțit vadeat de boală de piept și reumatism, acum fiind vesel și sănătos. Am văzut multe minuni pe aici și am vorbit cu ce-i vindecați. O fată suro-mută din naștere, în vârstă de 16 ani, și-a recăpătat auzul numai după 3 zile de rugăciuni la buturugi. Arată a fi plină de nevinovăție și simplitate pentru care a bine meritat harul lui Dumnezeu. S'a mai vindecat, un surdo-mut de 30 ani, un altul de 13 ani. Toți aceștia erau neștiutori de carte deci n'aveau cum să cunoască percepțele lui Dumnezeu și să le urmeze, pentru care Bunul Dumnezeu i-a iertat spre a se mântui. Cu mine și alți surdo-muți, cari îl cunosc pe Dumnezeu nu e acelaș lucru căci am păcătuit greu față de Dânsul prin faptul că cunoscându-l nu i-am urmat poruncile. În afară de asta am mai văzut doi orbi cari și-au căpătat văzul, schilozi și bolnavi, sănătatea. Auzul nu mi l'am recăpătat până acum, dar nici nu mai țin așa de mult, dorința mea cea mai arzătoare fiind să-mi mântui sufletul. Nici Profetul Lui Dumnezeu, n'auze tocmai bine și nu vorbește corect, însă luminat și imputernicit de sf. Duh întru cele ce trebuie să facă, are o mare putere de convingere înduioșând pe ascultători până la lacrimi — după cum mărturisesc cei cari l-au auzit — și hotărându-i să se pocăiască și să meargă pe calea binelui și luminei ce duce la viața veșnică. L-am văzut și eu. M'a binecuvântat de mai multe ori și a trecut peste mine ceea ce a contribuit mult la vindecarea și luminarea mea. El e un om simplu, curat, blând și bun la suflet, plin de durere pentru suferința omenească și arată a fi foarte stingherit de adorația mulțimei și mărirea pe care nici n'o viza nici n'o dorea. Dar ce vrei. Lui Dumnezeu îi plac oamenii buni, simpli și smeriți cari merg în căile Sale.

Era natural ca el să aibă har în fața Domnului și să fie ales din milioane de oameni ca profet, spre a transmite cele ce El nu găsește de cuvânt și spună deadreptul păcătoșilor.

El aidoma biblicului, Moise care deasemeni păstor și gâlgav la vorbire a fost ales de Dumnezeu să-i păstorească turma.

E de mirare că oamenii nu se dumiresc îndată de rostul acestei apariții supranaturale care în mila sa cea nesfârșită pentru păcătosul și necunoscutorul neam omenească coborât din slava sa spre a ne da ocazia de pocăință mai înainte de a nu fi prea târziu. Nu sunt oare ațăte exemple analoge în biblie? N'a trimis oare Dumnezeu mereu proroci spre a întoarce omenească rătăcirea pe drumul cel bun? Și nu-și amintesc toți cei cari cunosc scripturile de Judecata cea de apoi care se poate să fie foarte apropiată?? Iată deci explicația acestei minuni. Dumnezeu ne vestește prin gura Profetului său că trebuie să ne pocăim dacă nu vrem să ajungem în fața groazniciei sale judecări plini de păcate. Și noi cari nici nu merităm această îndurare și grije nesfârșită din partea sa, deoarece cunoaștem căile Sale,

Victor Brătia
Maglavit, 21 Octombrie 1935.

Cont. în n-rul viitor